

for ugyldig, idet den ikke alene medtog Retshandler, der vare ruinerende for den Umyndige, og som han ikke burde have indgaaet, men ogsaa kom til at ramme Retshandler, som vare til hans Nytte, ja ligesvem nødvendige for ham, blot fordi han havde indgaaet dem paa egen Haand. Derfor debatteredes det navnlig, hvorledes en saadan Forstjæl skulde kunne komme frem, hvorledes man skulde kunne komme til paa en billig og forstændig Maade at fjerne mellem disse Retshandler — paa den ene Side dem, som vare nødvendige og nyttige for den Umyndige, og som det derfor var urimeligt, at han skulde kunne fragaa og paa den anden Side de andre, som vare skadelige, og som det derfor var rimeligt, at han kunde fragaa. Det er et meget vanskeligt Spørgsmaal, og hvem der interesserer sig derfor, vil af de førte Forhandlinger kunne se, at der habes meget forstjælede Meninger om det. Men ogsaa det er et Punkt, man ikke kan lade ude af Sigte, naar man i det Hele vil røre ved vor Lovgivnings Regler i denne Henseende. For mig staar det altsaa saaledes, at naar man virkelig mener, at der er en Trang i Befolkningen til at faae en Forandring i Myndighedsreglerne, saa er det jo meget naturligt, at det Spørgsmaal kommer frem her i den lovgivende Forsamling, men saa tror jeg rigtignok, det maa antage adskillig større Dimensioner end i det foreliggende lille Lovforslag. Mener derimod Forsamlingen, at der ikke er nogen som helst Trang hos Befolkningen til en Forandring i den Retning, ja saa synes det mig naturligt, at man opsætter at træffe disse Overveielser, indtil man mener, at en saadan Trang er til Stede.

Bajer: Min ærede Medforslagsstiller (Lauridsen) har allerede saa fuldtændig gjendrevet den første konservative Taler, i alt Fald ved denne Leilighed konservative Taler, at jeg ikke behøver at sige meget. Jeg kan gjerne sige, han har i Grunden ogsaa gjendrevet den anden konservative Taler, naagtet denne talte efter ham. Jeg skal dog for det Første gjøre en Bemærkning til den høitærede Justitsminister, som begyndte med at opstille den almindelige Regel for Lovgivningsmagten, at man overhovedet ikke skal lovgive, saalænge der ikke har vilst sig nogen Trang. Dertil vil jeg sige, at i saa Fald vil man saa godt som aldrig komme til at lovgive; thi der er jo overmaade Mange, som ikke kjende Trangen, men derfor kan Trangen godt være slumrende til Stede. Det gjælder derfor om at vække Trangen, og den Maade, hvorpaa Trangen vækkes, er netop ved at stille Spørgsmaalet under

Debat i de lovgivende Forsamlinger. Og det har forekommet mig, at dette netop var et af de Spørgsmaal, der først og fremmest var Trang til at faae sat under Debat. Dermed skal jeg med det Samme være det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valokreds (M. S. Larsen), der spurgte, hvilken Interesse der kan være ved at stille et Forslag frem som dette. Det er ganske vist det ærede Medlem, der er Jurist, bekendt, at Spørgsmaalet har været behandlet paa to nordiske Juristmøder i Kjøbenhavn 1881 og i Stockholm 1884, og jeg har gjenemlæst disse Forhandlinger og fundet, at ja godt som alle Mødets Deltagere vare enige om, at Danmark burde her følge den almindelige Verdensudvikling, og det er jo den, at Fuldmyndighedsalderen sættes til det 21de Aar. Hvor vi se hen omkring til alle vore Naboer i Nord, Ost, Vest og Syd, som jeg sagde ved Lovforslagets Indbringelse, der er det 21de Aar den sædvanlige Alder. Da det er lidt Mere end noget rent theoretisk. Det har noget Saarende for Nationalfølelsen, naar man kommer til Udlandet — og det er netop faldet i min Lod i Sommer, at jeg i Udlandet, paa en Kongres i Paris, har maattet være med i en Forhandling om Fuldmyndigheds-spørgsmaalet — saa at blive spurgt, som jeg blev: Hvorfor har de ikke Fuldmyndighedsalder ved 21de Aar i Danmark, men ved 25de Aar, da jo alle vi Andre have det ved 21de Aar? Er de Danske da dummere end alle Andre? Tror man ikke betro dem denne Ret, naar vi Andre have den? Ja, var det endda vore Naboer mod Nord, Nordmændene og Sienkerne, da kunde man sige, at de nordlige Folk udvikle sig langsommere; men de ere for længe siden komne med i den almindelige, europæiske Udvikling. Dette har været den første Grund til, at jeg mente, at dette Spørgsmaal burde frem til Debat her i den lovgivende Forsamling. Den høitærede Minister mente, at Trangen snarere gif i modsat Retning, det vil altsaa sige, at man i Stedet for at sætte Fuldmyndighedsalderen ned snarere burde sætte den op. Hvis man vilde gaa den Vej, vilde Følgen naturligvis blive aldeles den samme, som vi se f. Ex. ved Toldbestyrelse og andre reaktionære Foranstaltninger, saa virker det kun en kort Tid, og saa kommer det endnu høiere op. Jeg føler mig tværtimod overbevist om, at gaa vi i den Retning, som her foreslaaes, vil det ikke være længe, inden man finder sig meget vel derved og endogaa finder, at det bærer god Frugt. Det er fremst som en Indvending mod dette Forslag, at det vanskeligt vil kunne staa alene, at vil man endelig have det frem, bør dette Punkt tage